

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Els riscos de la infantilització

Sotmesos a un constant 'chiqui-chow'

El desembre passat, al capdavant del terrible any que acabàvem de viure a Andorra, ens havíem volgut creure que les festes de final d'any representarien una vàlvula d'escapament.

Es presentaven com un moment de llibertat i de convivència familiar i del retorn de l'alegria al comerç, l'hostaleria i la restauració, en un entorn marcat per la doble crisi sanitària i econòmica.

Però contràriament al que tot hom volia esperar, l'epidèmia no està controlada.

Andorra no és pas l'única que viu aquest desengany: la majoria d'Europa, i en especial els nostres dos grans veïns, es troben confrontats a una segona onada epidèmica agressiva.

El canvi dels indicadors, el cop a l'activitat i les limitacions a la mobilitat imposades per Catalunya faran que les pròximes setmanes el comerç i l'hostaleria patiran novament.

La vacunació voluntària de la majoria d'habitants del país és necessària i urgent. Però toquem de peus a terra, a curt termini –tres o quatre mesos– la campanya de vacunació no canviarà gran cosa. Caldrà viure encara llargs mesos sota la vigilància de l'Estat, de l'administració pública.

D'ençà del mes de març de l'any passat l'Estat no s'ha limitat a jugar el paper de bomber de l'economia, amb mesures a les quals els progressistes vam donar suport. S'ha immiscit en la vida diària de les ciutadanes i els ciutadans fins al punt de decidir del que era bo que fessin: dormir, portar els fills a l'escola, tre-

ballar, alimentar-se, anar al bar.

Precisament perquè la situació ha estat i és excepcional s'ha trobat a faltar una orientació política clara, que generés confiança. I això ha fet que el desconcert i la desconfiança vagin en augment.

En una columna d'opinió, Boris Izaguirre escrivia dissabte 9 de gener a *El País* sobre el terme *chiqui-show* emprat per denominar tot el que resulta desconcertant, desordenat, absurd o aberrant.

La vacunació és necessària, però a curt termini no canviarà gran cosa

L'Estat s'ha immiscit en la vida del ciutadà fins a decidir el que és bo que facin

Una definició que escau com anell al dit al vídeo nadalenc difós a les xarxes pel grup parlamentari de DA, amb síndiques incloses. I que també s'adequa a l'erràtica trajectòria del govern de Xavier Espot, que menystenint la Constitució, el Tractat trilateral d'amistat i cooperació amb França i Espanya i el paper institucional que la Constitució atorga als coprínceps, suplica a Catalunya que ens vulgui concedir l'"assimilació".

Chiqui-shows per tot arreu.

Tants que permeten arribar a la conclusió que ja no vivim normalitat ni anormalitat. Només encadenem *chiqui-shows*.

Esglaó a esglaó, llei a llei, pas a pas, la majoria liberalconservadora està posant en marxa una autèntica –i subreptícia– reforma constitucional. I ho fa en clau d'involució democràtica. Aprofitant un escenari de crisi.

Algunes de les lleis aprovades l'any 2020 sota l'aixopluc de la pandèmia són la traducció d'una velocitat de creuer reaccionària que no pot qualificar-se pas d'anecdòtica. Tot s'aprofita.

Un exemple il·lustratiu: la Llei qualificada de modificació de la Llei qualificada de seguretat pública i de la Llei general de sanitat, fortament tocada d'inconstitucionalitat. Els canvis legislatius són fondos i generen indefensió. Una reforma feta quan la situació estava socialment normalitzada i que ha estat pensada i executada des del més pur patriarcalisme ideològic.

L'experiència dels darrers mesos planteja el problema de l'equilibri entre el poder de l'Estat i la responsabilitat individual. El Govern i la majoria del Consell General ho volen regir tot i intenten infantilitzar la ciutadania amagant la informació, com es fa als nens petits, opacitat que demostra que no confien en la gent d'Andorra per a controlar la pandèmia. En qualsevol cas la lliçó és clara: en situacions crítiques es necessiten més que mai propostes polítiques i oposicions fortes.

I en aquest moment hi ha escassetat d'ambdues.